

Woudaapje. In het voorjaar van 1931 vernam ik dat er een nest van een woudaapje gevonden was in een rietmoeras aan den buitenkant van Haarlem, slechts enkele minuten buiten de bebouwde kom der gemeente. Bij navraag bleek mij, dat daar ter plaatse elk jaar een of twee nesten van dit kleine reigerachtige vogeltje gevonden werden. De laatste 30 jaar was dit steeds het geval geweest. Het was erg jammer dat het nest, dat aan een soort greppel door het riet lag, uitgehaald werd. De boer op wiens terrein de woudaapjes steeds broeden, en die zeer gesteld is op de aanwezigheid van deze vogels en dan ook de grootste geheimhouding betracht, had uit voorzorg aan beide zijden van den greppel een schrikaanjagend bordje met het bekende artikel 461 gepoot. Deze bezorgdheid bleek voor het nest dat hem zoo na was, echter funest, want elke scharrelaar in het riet vermoedde direct iets bijzonders tusschen die afgepaalde zone en zoo ging het nest verloren. Nu herinner ik mij, dat heel lang geleden, als ik mij niet vergs was het in het voorjaar dat het eerste Verkade-album „Lente” verscheen (dat daarbij niet naliét groote opschudding onder onze jeugdige natuurenthousiasten te weeg te brengen), dat ik van een schoolmakker hoorde, dat een jongen uit Spaarndam een nest meende gevonden te hebben van een woudaapje. Ik heb toen een der eieren gezien en de conclusie van den vinder bleek juist te zijn. Achteraf geloof ik, dat dit ei afkomstig was uit dezelfde localiteit, waar thans, na 25 jaar, nog steeds woudaapjes blijken te broeden. Wie had ooit gedacht, dat deze geheimzinnige rietbewoners zoo dicht in de omgeving van een groote stad zouden blijven broeden. Het hardnekkig vasthouden aan een eenmaal verworven of gekozen domicilie is wel een van de merkwaardigste verschijnselen. Zoo broeden de woudaapjes ook thans nog elk jaar onder de rook van Delft. Het grootste aantal broedparen vinden we echter in de Reeuwijksche en Sluipwijksche plassen. We weten nog steeds niet, hoeveel paren daar broeden. Een visscher daar, die met de woudaapjes zeer goed bekend is meende zeker te weten, dat er minstens honderd broedparen voor kwamen en van andere zijde vernam ik, dat er vroeger, en dan nog niet eens zoo heel lang geleden, elk jaar meer dan honderd jonge woudaapjes uitgehaald en verkocht werden. Honderd broedparen lijkt mij een slag in de ruimte maar ik geloof toch wel dat we daar elk jaar op twee dozijn nesten mogen rekenen.

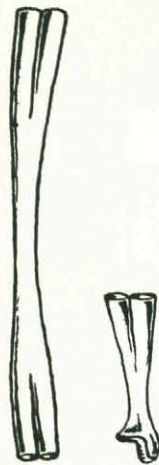
In 1931 waren er op de Ankeveensche plassen weer meer woudaapjes, dan in lang het geval was geweest. De jachttopziener schatte het aantal op minstens 7 paren. Het is niet uitgesloten, dat het woudaapje veel algemeener voorkomt, dan we vroeger wel meenden. Ze komen meestal vrij laat en pas in de eerste dagen van Juni kunnen we nesten en eieren verwachten. In 1931 werd er een gevangen op 11 April, wat een vrij vroege datum is.

JAN. P. STRIJBS.

Waterdieren en uileballen. Een groote zending uileballen dankt het Zoologisch Museum aan de heeren E. J. Voncken en J. P. J. de Loor, onderwijzers aan het Juvenaat St. Stanislaus te Zevenaar, Emmerikeweg. Volgens de mededeeling der verzamelaars komen in het groote boschpark van het Juvenaat 's zomers geen uilen voor. Eerst in 't najaar zoeken ze hun goed beschutte slaappleatsen in de sparren, dennen, cypressen, thuja's, enz. weer op. De uileballen zijn in het voorjaar verzameld en hoogstwaarschijnlijk van ransuilen afkomstig. Ze leverden op: 397 gewone spitsmuizen, 11 waterspitsmuizen (*Neomys fodiens*), 8 dwergspitsmuizen, 3 huisspitsmuizen (*Crocidura russula*), 20 boschmuizen, 6 huismuizen, 5 dwergmuizen, 55 gewone veldmuizen, 8 aardmuizen (*Microtus agrestis*) en 2 rosse woelmuizen (*Eutamias glareolus*). Verder 2 woelratten (*Arvicola*), 1 rat, 2 mollen, 1 wezel, $\pm$ 30 vogels en meer dan 100 groene kikvorschen (*Rana esculenta*).

Hoewel wezelresten wel in braakballen van uilen gevonden zijn, was dit schedeltje, met de ballen opgeraapt, vrij van haar in de schedelkanalen, dus misschien toevallig daar terechtgekomen. De *kikkers* verraden hun aanwezigheid door de eigenaardige dubbele holle beentjes (zie figuur). Het korte is de vergroeide ellepijp en spaakbeen, het lange scheen- en kuitbeen. De boven- en onder-sluitstukjes met de gewrichten (epiphysen) ontbreken, daar die eerst bij zeer oude kikvorschen met de beenschachten vergroeien.

Een merkwaardigheid bij deze uileproppen waren nog meerdere gave dekschilden van de groote *geelgerande watertor* en een twintigtal min of meer vergane, $\pm$ 5 cm. groote *zoetwatervisshjes*, te zamen gevonden met eenige kleine proppen, die door een sterk verteerd woelmuisgebit in hun centrum (zie het Aug. nummer van D. L. N.) aan dagroofvogels deden denken. Volgens Uttendörfer, ornitholoog in Hernhut (Saksen) komen er in de proppen van den boschuil (*Stryx aluco* L.) veel schilden van de 's nachts vaak ver vliegende geelgerande waterkevers voor, evenals resten van allerlei zoetwatervissh (baars, karpers, snoek, forel, enz.), hetgeen voor dezen langs de rivieren voorkomenden uil geenszins bevreemdend is.

Amphibie-botjes uit uileballen.